

žalované částce 1.200 Kč. Žalovaný, jenž nesložil včas zálohu k provedení důkazu znalcem o přiměřenosti účtu za vícepráce, připravil se tím o tento důkaz a nepříznivé účinky tohoto opomenutí jdou na jeho vrub (čís. 4000 sb. n. s.).

Čís. 9306.

Projev prodatelovy vůle, že kupitel věc, kterou měl bez věcného práva, má budoucně držeti z práva věcného, nemusí se státi výslovně, stačí, že se zcizitelova vůle k tomu směřující stala způsobem prokazatelným, třeba i konkludentním činem.

K pojmu úchovy (detence) se nevyžaduje oprávnění k nakládání s věcí, nýbrž jen skutečná možnost nakládání.

Spoluvlastník může se žalobou podle § 37 ex. ř. domáhati jen výroku o nepřipustnosti exekuce na jeho podíl.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Rv I 193/29.)

Žalovanému byla k zajištění peněžité pohledávky povolena proti Ottu L-ovi zajišťovací exekuce zabavením a uschováním závodního valacha G., závodního valacha H., závodního valacha M., závodní kobyly M. a závodní kobyly E. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Antonín N. nepřipustnosti exekuce tvrdě, že exekuce jest nepřipustná, ježto závodní koně nejsou vlastnictvím dlužníka Otto L-a, ježto Otto L. dluhoval žalující straně jako trainerovi, který měl koně v úplné pensi, za výživu, umístnění a cvičení a úplné ošetřování koní ke dni 28. února 1926 celkem 50.191 Kč a na zaplacení tohoto dluhu dne 28. února 1926 mu Otto L. koně postoupil a prodal. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby.

N e j v ý š š í s o u d k dovolání žalovaného změnil napadený rozsudek v ten rozum, že jest exekuce nepřipustná ohledně závodní kobyly M., závodní kobyly E., ohledně spoluvlastnických podílů žalobcových: do polovice ohledně závodního valacha G., do dvou třetin ohledně závodního valacha H., a posléze do polovice ohledně závodního valacha M.

D ů v o d y:

Prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., dovozuje dovolatel, že nemohlo dojíti ke koupi G-a, M-a a H-a proto, že k nim měl spoluvlastnické právo F., který s prodejem nesouhlasil. Ale k platnosti koupě jednak nevyžaduje zákon, by prodatel byl vlastníkem prodané věci (§ 922 obč. zák.), jednak však odvolací soud zjistil, že Otto L. prodal žalobci koně s výhradou spoluvlastnických práv F-ových, tedy že mu prodal jen své podíly. To mohl učiniti i bez svolení F-a, protože tím jeho spoluvlastnická práva nijak neporušil (§ 829 obč. zák.). Dále napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že se stalo odevzdání koní potřebné k nabytí vlastnictví. Mínil, že žalobce v žalobě převzetí netvrdil. Je sice pravda, že žalobce netvrdil v žalobě výslovný projev L-ův o tom, že ža-

lobce bude mít nadále koně jako vlastní, ale tvrdil, že mu L. koně postoupil a prodal a že L-ovi na účtě vyznačil, že jest saldován převzetím koní a že prodej oznámil Jokey-klubu. Toto tvrzení pokládá odvolací soud právem za odevzdání podle § 428 obč. zák. Zákon nežadá, by se projev prodatelovy vůle o tom, že kupitel věc, kterou měl bez věcného práva, budoucně má držeti z práva věcného, stal výslovně, nýbrž jen, by se zcizitelova vůle k tomu směřující stala způsobem prokazatelným, třeba tedy činem konkludentním. Takovou prokazatelnost vůle, by žalobce měl koně jako vlastní, naznačil žalobce tvrzením v žalobě o souhlasu obou smluvních stran s převzetím koní a s jejich postupem a odvolací soud právem má za to, že v příkazu Otty L-a, by žalobce převzetí koní ohlásil Jokey-klubu, a v potvrzení převzetí koní L-em proti Jokey-klubu, jest obsažen projev, jež vyžaduje § 428 obč. zák. Dovolatel má sice pravdu v tom, že projev vůle k převodu vlastnictví musí vycházeti od převodce, ale tomu bylo tak, an převodce L. přikázal žalobci, by převzetí ohlásil Jokey-klubu, a když souhlasil s převzetím koní žalobcem, tedy s odevzdáním jich žalobci za účelem saldování účtu, a když L. tím, že takto saldovaný účet přijal, projevil s jeho obsahem souhlas. Byl tedy oznámením Jokey-klubu i vyznačením salda na účtu přechod vlastnictví dostatečně a zřejmě dán na jevo, a to i pro třetí osoby. Neprávem však dovozuje dovolatel, že žalobce nebyl ani majitelem koní, jak vyžaduje § 428 obč. zák. Měl-li je v pensí jako trenér a ošetřovatel, měl je ve skutečné moci a v opatrování, jak žádá zákon v § 309 obč. zák., a to k pojmu majitelství (detence) stačí. Oprávnění k nakládání se k pojmu detence nevyžaduje, nýbrž skutečná možnost nakládání. Nezáleží na tom, zda majitelem stájí, kde koně stáli, byl žalobce či Otto L. Dovolání je však částečně opodstatněno, pokud vytýká nesprávné právní posouzení odvolacím soudem, že pouhé spoluvlastnictví opodstatňuje vylučovací žalobu. Spoluvlastnictví k zabavené věci je právem, které nevylučuje exekuci na celou věc, nýbrž jen potud, pokud je vedením exekuce porušeno spoluvlastnické právo žalobcovo. Spoluvlastník může se tedy žalobou podle § 37 ex. ř. domáhati jen výroku o nepřípustnosti exekuce na jeho podíl. Nemůže se však a nemá práva domáhati se vyloučení z exekuce podílů jiných osob a proto nemůže se domáhati úplného zrušení exekuce. K takovému žádání nemá oprávnění (plenární rozhodnutí čís. 4002 sb. n. s.). Měl tedy odvolací soud zamítnouti žalobu, pokud se týká spoluvlastnických podílů F-ových ohledně G-a, H-a a M-a, jež odvolací soud zjistil do polovice pokud se týče do třetiny. V tom směru bylo dovolání vyhověno.

Čís. 9307.

Z podpisu směnky nebo blanketu, jež se dodatečným vyplněním podle vůle stran má státi směnkou, nelze ještě dovozovati, že rukojmí chtěl podstoupiti i závazek obecnoprávní a že podpis směnky sám o sobě postačil již k průkazu písemnosti o takovémto zaručení. Je-li však podpis směnky dotvrzením předchozího ujednání o způsobu ručení také ve